

"Necessito aprendre a parlar des de zero i no sé com es comença a parlar", penses uns instants abans d'escoltar el senyal acústic que anuncia una nova trucada entrant. Ja estens el somriure, llençol gastat al vent, i tens encara un segon per preguntar-te si en algun moment va ser blanca o de quin color va ser, com era el somriure anterior a la salutació corporativa arrugada en la teva boca. Ara és quan comences a mentir, no oblidis penjar amb pines el llençol, no sigui que s'aixequi el vent; que per distracció et caigui al terra i es perdi i llavors deixis de preguntar-te, d'una vegada, quan vas començar a somriure tanta mentida. Veus? T'he avisat. Ja t'ha tornat a caure.

Ara voldràs dir la veritat, no callar res. Quina ocupació trobaràs així, digues. La realitat porta anys amb la resposta preparada. Zero.

[Cada vegada que aconseguixo fer caure una de les impostures que s'interposen entre mi mateixa i els altres, sento que haig d'aprendre de nou a parlar.]

COPIA I DISTRIBUEIX

EL PRESSENTIMENT

N.25

www.elpressentiment.net

24.07.2013